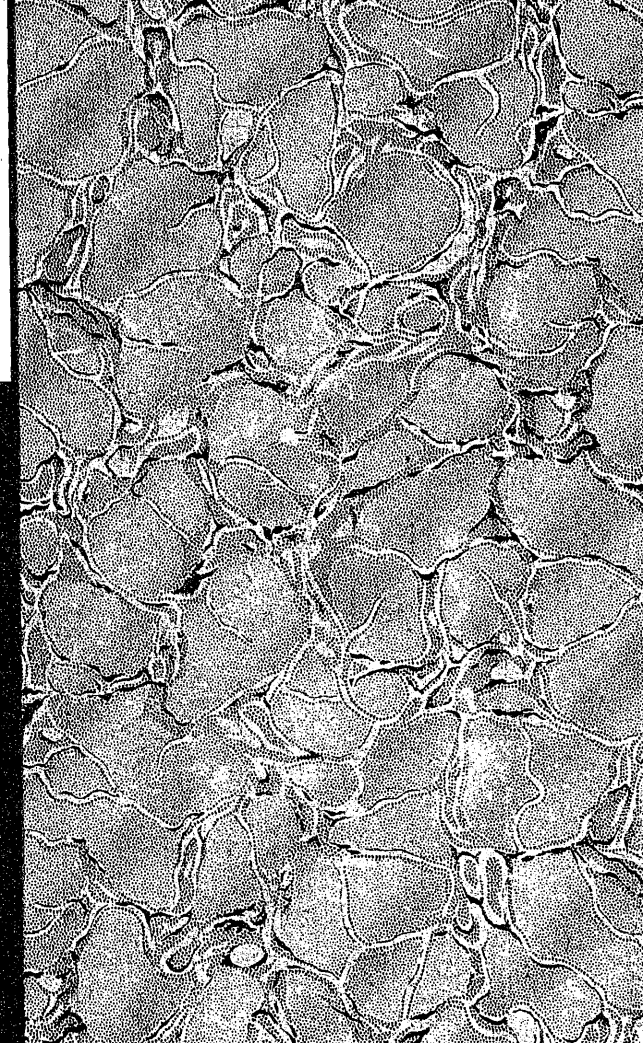




Berlin Collection

Class

German

Book M 67

University of Chicago Library

BERLIN COLLECTION

GIVEN BY

MARTIN A. RYERSON

H. H. KOHLSAAT

BYRON L. SMITH

CHAS. L. HUTCHINSON

C. R. CRANE

H. A. RUST

CYRUS H. MCCORMICK

A. A. SPRAGUE

C. J. SINGER

NOV 1 1912

D. 174.

*Deer Geheim.
hathschkta garna
naa Ver*

*J. S.
g...*

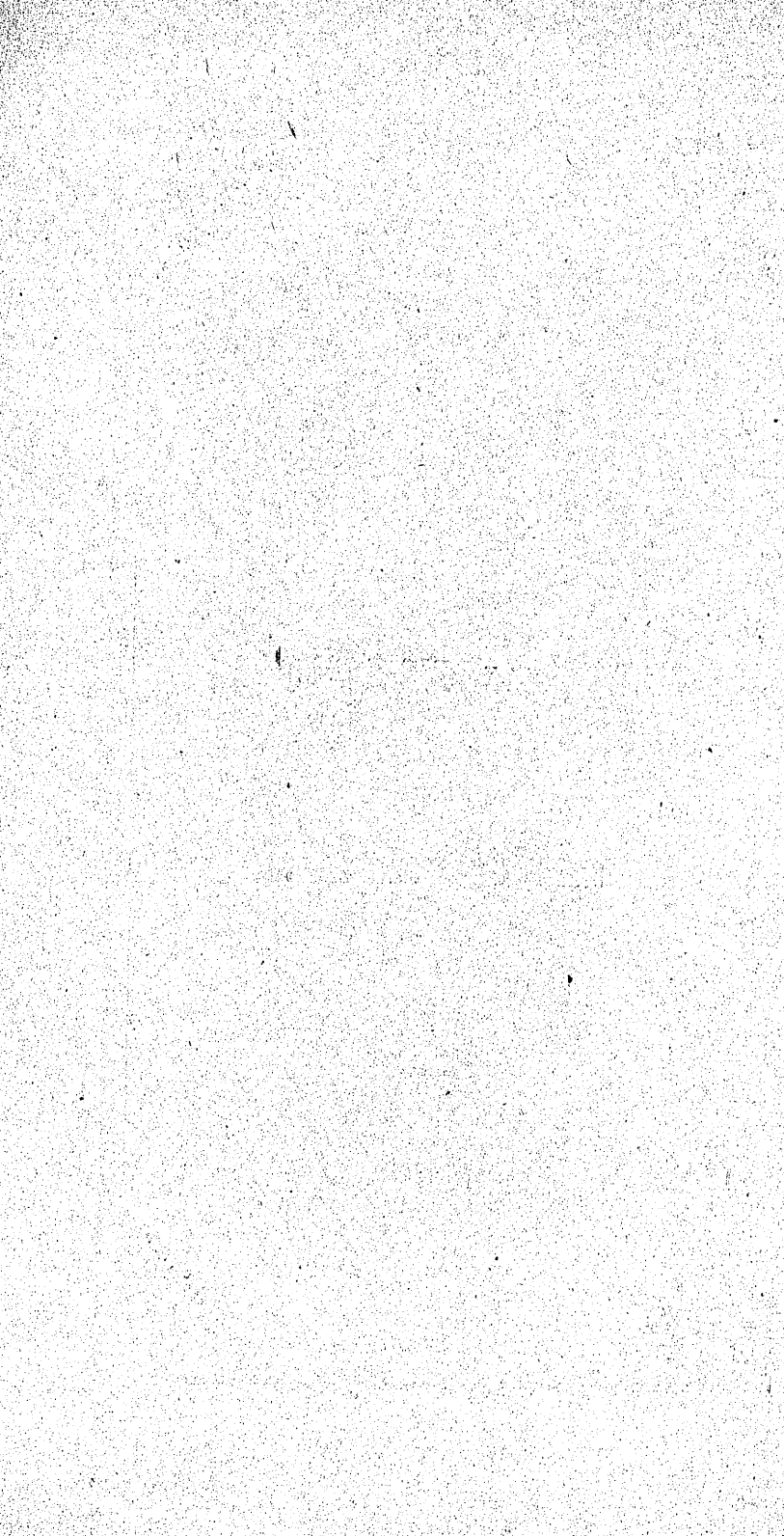
.D.E.

TAND VAN BOEDDHA;

EEN

INDISCH MIRAKEL.

inside



S. m.

DE

TAND VAN BOEDDHA;

KEN

INDISCH MIRAKEL.

TE LEIDEN,
BIJ S. EN J. LUCHTMANS.

1845.

317
TO
WABLL COACHD

BL1485
.9

In eenen tijd , waarin zoo veel over reliquiën gesproken en geschreven wordt , en hare tentoonstellingen , als het ware , aan de orde van den dag zijn , zal het aan menigeen misschien niet ongevallig wezen te vernemen , dat de Roomsch-Katholieke kerk zich niet uitsluitend op het bezit van diergelijke heilige voorwerpen kan beroemen , maar dat de volgelingen van Boeddha er niet minder mede gezegend zijn. Wij zullen niet spreken van den beroemden Sripada of heiligen voetstap van Boeddha op de Adams-piek van Ceylon ; noch van de veelvuldige steenen Prahbat's of heilige voet-indrukselen in Siam en Ava ; noch van de heilige hairlok , welke zich in de prachtige Pagode San-dau bevindt en jaarlijks vele pelgrims naar de stad Prome , aan den oever van den Irawaddi , ter bedevaart uitnoodigt ; met één woord , wij zullen

thans niet spreken van al de verschillende beenderen, haren, kleedingstukken, potten, stokken, beeldtenissen en andere voorgewende overblijfselen van Gautama Boeddha, die op vele plaatsen in Vóór- en Achter-Indië en China, in Dagop's en tempels zorgvuldig bewaard, of wel langs de openbare wegen, of op de toppen der bergen vertoond, en door het ligtgeloovige volk van tijd tot tijd, met offering van geld en goed, als heilige voorwerpen vereerd worden: met al deze reliquiën, door listige priesters uitgedacht en uit eer- en hebzucht door hen voortdurend in hooge waarde gehouden, zullen wij ons thans niet bezig houden; maar ons voorloopig alleen bepalen bij het geven van eenig bericht omtrent eene der meest merkwaardige Boeddhistische reliquiën: die van den heiligen tand, van het eiland Ceylon.

Even als de heilige rok, de heilige spijkers en andere zoogenaamde Christelijke heiligdommen, die in meer dan ééne plaats van Europa aan het publiek vertoond worden: zoo beroemen zich ook onderscheidene steden en landstreken in Indië en China, op het voorregt van in het bezit te zijn van den onschatbaren Tand van Boeddha. Fa Hian, de Chinesche reiziger uit het laatst der vierde

en het begin der vijfde eeuw onzer tijdrekening, vermeldt in zijne *Beschrijving der Boeddhistische Koningrijken*, niet minder dan drie reliquiën van die soort (1); en een der latere mede-uitgevers van genoemd werk, J. Klaproth, merkt daaromtrent in eene noot aan: » Les dents » de Foë (2) sont au nombre des reliques les » plus célèbres du Bouddhisme. L'histoire de » cette religion présente beaucoup de faits, re- » latifs à ces restes précieux du corps de Shâkya » mouni, » d. i. van den eersten Boedddha of den Gautama, die, volgens de meest geloofwaardige Chinesche en Japansche legenden, in het jaar 1027 vóór Christus geboren zoude zijn. Waar nu de echte of eigenlijke tand van Boedddha te zoeken zij, en of zulk een tand werkelijk nog bestaat of ooit bestaan heeft, is ongetwijfeld even moeilijk te beslissen, als het vraagpunt aangaande den waren heiligen rok. Zeker is het echter, dat Ceylon, reeds meer dan XV. honderd jaren geleden, zulk eene kostbare reliquie bezat; en voor het behoud van dezelve, in de volgende eeuwen, niet weinig

(1) Foë Kouë Ki ou relation des Royaumes Bouddhiques, par Chy Fa Hian; traduit du Chinois par Abel-Rémusat, Paris, 1836, p. 28, 92, 344.

(2) Gelijk men weet, de Chinesche transcriptie van het Indische woord Boedddha d. i. de wijze.

te duchten en te verduren had van de zijde der eigene geloofsgenooten uit verschillende Indische rijken, en ook van vreemden. — Wij zullen, bij het mededeelen der overleveringen ten deze, in de eerste plaats vermelden hetgeen Fa Hian, als ooggetuige en oudste berigtgever, aangaande het bedoelde heilige kleinood verhaalt. Zie hier zijne woorden :

» De tand van Fo wordt gewoonlijk aan het publiek ten toon gesteld in het midden van de derde maand. Tien dagen te voren zendt de koning eenen verkondiger rond, op een' daartoe opzettelijk en met zorg uitgekozen grooten olifant gezeten en in koninklijke kleederen gedost, die onder trommelslag met luider stemme uitroept : » Phoe sa (1) heeft, in den loop van drie A seng ki (2), zonder zijn ligchaam of zijn leven te sparen, strenge daden gepleegd. Hij heeft de koningin, zijne gade, verlaten; hij heeft zich de oogen uitgerukt, om die aan eenen mensch te geven; hij heeft vleesch van zich afgesneden, om er eene duif voor in te koopen; hij heeft zijn hoofd opgeofferd, om er eene liefdegift van te maken; hij heeft zijn ligchaam eenen hongerigen tijger ter prooi ge-

(1) Zie het Aanhangsel, noot 1.

(2) Aanhangsel, noot 2.

geven (1), en hij heeft zelfs het merg in zijne beenderen niet gespaard. Het is dien ten gevolge, door het ten uitvoer brengen van zoodanige strenge zelf-kastijdingen ten behoeve van alle levende wezens, — het is dien ten gevolge, dat hij Fo is geworden. Gedurende de negen en veertig jaren, die hij op de wereld heeft doorgebracht, predikte hij het gebod en bekeerde hij door leerstellingen. Degenen, welke niet standvastig waren, bemoedigde hij; degenen, welke de voorschriften niet kenden, leerde hij die kennen. Alle levende wezens aldus gered hebbende, ging hij in de Ni hoean (2). Sedert de Ni hoean zijn er 1497 (3) jaren verlopen. Toen de oogen der eeuw uitgebluscht waren, ondervonden alle levende wezens eene groote smart.” » Tien dagen later, vaart Fa Hian voort, wordt de tand van Fo overgebracht naar de kapel van den Berg zonder vrees (naam van een klooster). De door de leerbegin-sels verlichte bewoners van het koninkrijk, die hun geluk willen bevorderen, trachten alsdan van hunnen kant den straatweg van elke belemmering te ontdoen en dien feestelijk te ver-

(1) Aanhangsel, noot 3.

(2) Aanhangsel, noot 4.

(3) Aanhangsel, noot 5.

sieren met allerlei bloemen en reukwerken. Nadat de gezangen geëindigd zijn, laat de koning, ter weërszijde van den weg, achtereenvolgens de voorstellingen plaatsen van de vijf-honderd openbaringen (vermoedelijk Djātaka's d. i. geboorten of gedaanteveranderingen van Boeddha), in welke Phoe sa onderscheidene gedaanten aangenomen heeft, als bij voorbeeld: van Siu ta noe (het schoone ligchaam), de verandering in het weêrlicht, die vanden koning der olifanten, die van het hert-paard. Deze afbeeldsels zijn zorgvuldig en als levend met verschillende kleuren geschilderd. De tand van Fo wordt vervolgens langs het midden van den weg voortgedragen, en men brengt hem overal hulde toe, waar hij voorbij komt. In de kapel van den Berg zonder vrees aangekomen zijnde, gaat men naar boven in de zaal van Fo; men brandt daar reukwerken, die gelijk zamengepakte wolken opstijgen; men ontsteekt de lampen; men pleegt onafgebroken alle soorten van Godsdienstige handelingen, dag en nacht, in het geheel gedurende negentig dagen. Daarna wordt de tand terug gebracht naar de kapel in de stad. Deze kapel is zeer prachtig (1); over

(1) Hetzelfde zegt de Chinesche priester Hiuan thsang, die in de eerste helft der zevende eeuw Indië doorreisde. Volgens

dag zijn hare deuren open, en de plegtigheden worden daar, overeenkomstig het voorschrift, ten uitvoer gebracht.”

Zoo ver Fa Hian. Deze Ceylonsche tand van Boeddha, de beroemdste van alle elders bestaande reliquiën van dien aard, wordt door de Singhalezen genoemd *Dalada wahanse* (1), d.i. eerwaardige tand. Volgens hunne overlevering zou de geloovig geworden vorst Kahasana, die 818 jaren na den dood van Boeddha den troon van Ceylon besteeg (dus in het jaar 275 na Chr.) een gezantschap met rijke geschenken aan Goehasika, koning van Kalinga-desa, ten zuiden van Bengalen, gezonden hebben, met het doel om de zoo kostbare reliquie, welke zich destijds in diens magt bevond, zoo mogelijk te erlangen. Goehasika bewilligde in den afstand en zond het kleinood in staatsie, onder het geleide van eenen prins, naar Ceylon. Mahasana echter in dien tusschentijd overleden zijnde, en

hem stond toen, ter zijde des tempels (*Wihâra*) van den Tand van Fo, nog een kleinere, in de nabijheid van het paleis van den koning. Deze kleinere was vermoedelijk een *Dagop*; een ter bewaring van Boeddha-reliquiën strekkend gebouw, van koepel- of piramiedvormige gedaante, gelijk, onder anderen, de zoogenaamde tempel van Boro Boedor op Java.

- (1) *Dalada Wahanse*, bij Ritter, zonder opgave van beteekenis. *Erdk. Asien* VI, p. 201.

zijn zoon, Kirtissri Magawarna, den rijkszetel ingenomen hebbende, viel het geluk eerst dezen te beurt, dat heilige voorwerp met groote zegepraal te kunnen ontvangen: hij liet het in honderd doeken wikkelen, in een gouden vat (1) bergen, en ter zijner eere een' tempel bouwen, in welken het bewaard werd. Toen de heilige tand op Ceylon aankwam, verhaalt Radja Ratnákari, scheen hij, in het beeld van eene planeet, naar de hemelen op te stijgen, en dáár, in het uitspansel, zijne plaats ingenomen hebbende, schitterde hij met zes glinsterende kleuren. Hij verrigtte, natuurlijk, op dit eiland aanstonds wonderen: hij genas kreupelen en zieken, en verdreef hij velen van het volk de dwaalbegrippen, in welke zij voorheen gedompeld waren. Sedert dien tijd bleef hij het Palladium van Ceylon (2).

Omstreeks het midden der vijftiende eeuw van onze jaartelling, toen de Malabaren Ceylon overvielen, geraakte ook de heilige tand in hunne magt, en zij namen hem als zegeteeken me-

(1) Karandoea genaamd, en gewoonlijk in den vorm van eene klok, of van de eerwaardige Dagoba's of Dagop's.

(2) Zie voornamelijk: *The sacred and historical Books of Ceylon*, bij Upham, II, p. 70—72, en *The History and Doctrine of Budhism*, bij Upham, p. 31, 32. De daar opgegevene jaargetallen zijn echter niet alle volkomen juist.

de naar Dekan, voor hunnen koning Pandion Radja van Madhoera; de zoon en opvolger van dezen, Parakrama bahoe, gaf hem echter, eenigen tijd daarna, aan Ceylon terug. Omtrent honderd jaren later, namelijk in het begin der tweede helft van de zestiende eeuw, kwam de voormelde reliquie andermaal in vreemde, en wel veel gevaarlijker handen, in die der Portugezen, onder het bevel van C. de Braganza, door welke zij, in 1554, te Jafnapatam, aan het noordeinde van het eiland, of volgens Ribeyro, in 1560 te Manaar, aan den westkant, bemagtigd werd. De koning bood 600,000 goudstukken als losgeld voor dezelve; doch het opperhoofd der Portugezen, te zeer van Christelijken godsdienstijver doordrongen, meende die aanzienlijke som niet te moeten aannemen, maar achtte het verdienstelijker, dien, in zijne oogen, afgodischen tand, opentlijk te doen vernietigen, tot welk einde hij hem in een' vijzel legde, tot poeder deed stampen en dit verbranden (1). C. de Braganza was intusschen weinig met het slimme herstellingsvermogen der Boeddhistische priesters bekend, die, bij al hunne

(1) Braganza dacht dus over het aanbidden van levenlooze, lichamelijke voorwerpen eenigzins anders dan sommige Roomsche Bisschoppen in de tegenwoordige, negentiende eeuw!

schijnbare eenvoudigheid en argelooze vroomheid, zich wel op listige kunstgrepen verstaan. Reeds den volgenden ochtend werd de zoo geheel en al vernietigde tand, een mirakel, op eene Lotusbloem in den Boeddhatempel wedergevonden (1), en hierdoor de goddelijke oorsprong en de wonderbare magt der reliquie, meer dan door elk ander middel, in de volksmeening bekrachtigd. Volgens de verklaring der priesters, liet Boeddha de vernietiging van den tand schijnbaar toe, en hij koos den geëerbiedigten Lotus (*Nelumbium speciosum*), op welken Brahmā, de wereldschepper, en Lakshmī, de godin van den zegen, rusten, ja wiens bloem het zinnebeeld van geheel de aarde is, tot veilige bewaarplaats voor het heilighdom, en zond het daarmede aan de beleëdigde en troostelooze bewoners van Singhalanka of Ceylon heimelijk terug. Aldus was de wil van Boeddha.

(1) Dusdanige wonderen zijn voor het overige ook reeds in de Christelijke kerk voorgekomen. Men denke slechts aan het zoogenaamde Mirakel der Hostie te Amsterdam, dat van het jaar 1345 dagteekent, en waarvan men een uitvoerig verhaal vindt bij Wagenaar, *Beschrijving van Amsterdam*, II, p. 118 en volg., met eene afteekening der kist, waarin die »miraculeuse Hostie» allereerst zoude gelegd geweest zijn.

Thans is deze wonderkrachtige tand het eigendom der Britsche regering, en sedert zij hem bezit, wordt zij eerst door de Ceylonezen als regtmatige beheerscheres van het eiland beschouwd. De Britten verzekeren, dat het bemagtigen van dit schijnbaar nietige voorwerp, hun buiten twijfel nuttiger is geweest, dan elk ander oorlogsgeluk; en zij beschouwen het dan ook met regt als de spolia opima hunner behaalde overwinningen aldaar. De keizer van het Birmanische rijk, Min de ra ghi Prah (dezelfde, welke van 1781—1819 regeerde?) had eens twee afgezanten naar Calcutta gezonden, met oogmerk, om wegens gemeld heiligdom te onderhandelen, en het in zijn bezit te krijgen, hetgeen hem echter niet heeft mogen gelukken. J. Davy heeft, in zijn *Account of Ceylon*, p. 368, eene teekening van den thans bestaanden tand medegedeeld, die echter geenszins naar een' menschentand gelijk. De Portugezen hielden den door hen vernietigden tand voor dien van eenen aap. Volgens de legende der Singhalezen is het de oogtand van de regter bovenkaak van Boedha, en de priesters weten daarvan allerlei wonderbaarlijke dingen te vertellen, aangaande zijne veelvermogende kracht, en hoe dit heiligdom, door het gebed van zekeren deugdzamen en vromen prins van Djamboe-dwipa

(Bengalen), Mahindoe Koemara (of Mahindoe Maha) genaamd, uit den hemel is neêrge-
daald tot heil van allen, die opregt aan zijne
Goddelijke afkomst gelooven en het aanbid-
den!

LEIDEN,

S. M.

Februarij 1845.



A A N H A N G S E L.

Noot 1. Phoe sa, spreek P'oe sa uit, zijnde de Chinesche transcriptie van het Sanskritische woord Bodhisattwa, d. i. een heilige Bauddha of volgeling der religie van Boeddha. In het onderhavige geval is dus sprake van een tijdperk, in hetwelk Boeddha, als mensch, de hoogste zedelijke en verstandelijke volmaaktheid had bereikt, hetgeen hem tot den rang van een' Bodhisattwa verhief. » Ces perceptions sont caractérisés, dans leur vie humaine, » par une bonté extrême, une bienveillance universelle, un détachement qui les porte à se sacrifier » pour le salut de tous les autres êtres, » etc. Foë Kouë Ki, p. 65.

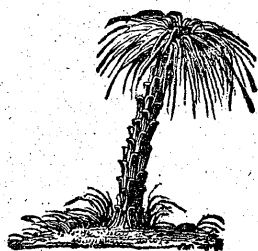
Noot 2. A seng ki. Eene verbastering van het Sanskritische asankhya, hetwelk ontelbaar beteekent, en het eerste is van de tien groote, door Boeddha verklaarde getallen, om aan te toonen: hoe onuitputtelijk en onbeperkt de reinheden en deugden van Boeddha zijn, de handelingen der Bodhisattwa's, de onbegrensde hunner wenschen, en de oneindige wetten van de ontwikkeling der werelden.

Noot 3. Fa Hian spreekt reeds vroeger in zijn reisverhaal, bij het bezoek van verscheidene Indische plaatsen, meer uitvoerig van de gemelde vier, door Boeddha,

in de hoedanigheid van Bodhisattwa, verrigte ligchamelijke opofferingen, ten behoeve van menschen en dieren. Op al die plaatsen werden later, ter herinnering dier vrome daden, min of meer groote en prachtige torens (Stoepa's of Topen = Dagop's) gebouwd, welke, volgens Fa Hian, door de landbewoners de vier groote torens genoemd worden.

Noot 4. Ni hoean, de Chinesche transcriptie van het Sanskritsche nirwân'a, hetwelk uitblussching, uitdooving beteekent, en vandaar op den dood, of op de bespiegelingen der eeuwigheid (Dhjâna) wordt toegepast. De algeheele bevrijding der ziel van het stoffelijke en van het noodwendig ligchamelijke tot hare herhaalde geboorte: haar weder ingaan in het goddelijk wezen, wordt door de Boeddhaïsten beschouwd als de hoogste graad van volmaaktheid en van eenwig geluk.

Noot 5. Sedert de Ni hoean zijn er 1497 jaren verlopen; namelijk tot het jaar 412 na Chr. gerekend, in welk tijdperk men veronderstelt, dat Fa Hian Ceylon verlaten heeft. Volgens deze opgave zoude Boeddha 1085 vóór Chr. gestorven zijn. Meer algemeen wordt het sterfjaar van Boeddha door de Chinezen op 950 jaren vóór Chr. aangenomen, terwijl de tijdrekening der Siamezen, Birmanen en Singhalezen vijf eeuwen jonger is, of 543 vóór Chr. begint.



BL
1485-
.9

Buddha + Buddhism
Pamphlets

404385-

